

Som davant d'una anomalia. Som davant de l'adaptació en llenguatge operístic d'una de les obres de teatre més rellevants que ha donat la literatura catalana dels últims anys. *Après moi, le déluge*, de Lluïsa Cunillé, és una obra plena de mestria teatral i, sobretot, una obra en què el contingut precís i inapel·lable de les paraules fereix el qui escolta. Un viatge ple de meandres cap a un particular cor de les tenebres. Dos solitaris al Congo. Dos solitaris d'origen europeu atrapats per la boira d'un continent associat a les entranyes més ferotges de les que l'ésser humà pot ser capaç. Una trobada amb l'altre, amb un mateix, amb l'esperit del Thanatos. La presència d'un tolit a l'avantcambra d'un hotel de Kinshasa revelarà la necessitat de permanència, la necessitat d'herència i les pors de l'ànima que ens confronten al drama d'existir. Com sobreviure a la por? Perdoneu-me l'investida de paraules però no les puc frenar quan penso en aquest llibret tan pertorbador, fascinant i terrible. Us atraparà, n'estic convençut.

No cal dir que per a mi ha sigut un regal, un luxe, poder endinsar-me en l'univers Cunillé. Dirigir òpera no és dirigir teatre de text, té els seus propis codis, però jo m'ho he pres igual. Amb la complicitat de la Marisa i d'en Toni hem buscat i rebuscat en cada rèplica la forma gestual més neta i elaborada per fer que siguin les paraules les que expressin les emocions i sempre al servei de la música del mestre Miquel Ortega. Que és qui ha tingut a les mans el gran repte! És qui ha convertit en òpera aquesta trobada i se l'ha feta seva. Cada nota, cada motiu, cada silenci està ple de referències musicals en la peça mateixa i en la història de la música. Música que com un òrgan intestinal s'expandeix i es contrau en un trencaclosques ple de força descriptiva per anar donant cos a aquesta confrontació de mons que ens manté expectants, immersos, tocats... fins a quedar-nos sols amb la necessitat o no d'oblidar el que hem escoltat per sobreviure.

Jordi Prat i Coll
Director